

Auer: Ki utolsónak marad...

Döngő léptek zaja visszhangzik a kihalt termekben. Huszonhét zöldvértes alak halad öles léptekkel. Ajtók tárulnak fel előttük, a még itt maradt szolgál riadtan húzzák össze magukat. Eléri céljukat, egy nagy, kör alakú termet. Bent egy smaragdköpenyes, hófehér sörényű alak ad halk, szűkszavú utasítást szolgálának mit hova pakoljanak. Az utolsó pillanatban fordul a beérkező huszonhét harcos felé. Vezetőjük előírászerűen meghajtja fejét, féltérde ereszkedik. Társai követik. A smaragdköpenyes alak bólint, homlokpántjába kovácsolt smaragd felizzik, amint ajkait elhagyják a szavak.

- Ach'wieh Weila. Mi ily sürgős, mortor, ezekben a vészterhes időkben?
- Ach'wieh Weila. Arleth on-Lylmer, Weila anyrja, nem zavarnálak, de a Kapu készen áll s nekünk nincs maradásunk. Az ork horda nemsokára a külső falakon fog beözönlenni. Most kell mennünk.
- A könyveink, emlékezőkristályaink nagy része, mindaz mit Weila akaratából gyűjtöttünk össze még itt van szerteszét az épületben. Nem hagyhatom prédául az orkoknak. Én maradok. Ti mehetek, ha akartok.
- A Hatalmasok Tanácsa nem akar újabb önfeláldozó tettet látni. Túl kevesen maradtunk.- szól az egyik vértés.
- Ki vagy hogy ilyen hangon merészselsz hozzám szólni?!- az anyr hangja szinte villámlik a haragtól.
- Ryen-Sha Athard, Giffitha hetedik Hatalmasa. Az én számon keresztül szól mostan a Tanács: Nem maradhatsz itt! A tudás újra megszerezhető, de kyrek nélkül mit sem ér.
- A Tanács túl sok áldozatot hozott. Én nem menekülök el, mint valami hitvány patkány a süllyedő hajóról. Ha eljő az időm megyek. Addig is maradok.
- Ezzel semmibe veszed a Tanács döntését. Remélem tisztában vagy vele.
- Igen. Te távozhatsz,- kézlegysítés - de a Pusztítóknak maradniuk kell.
- Ryen-Sha Athard alám van beosztva. Vagy mind megyünk vagy maradunk. A parancsom - néz végig katonáin a parancsnok - maradás. - A Pusztítók újabb főhajtással veszik tudomásul az utasítást.
- Örömmel hallom hogy pártomon állsz. Minden mi még fontos nekem, már ebben az épületben van. Ha segítetek, két napon belül összeszedünk mindent.
- Értettem. Munkára. Ach'wieh Weila. – válaszol a pusztítók vezére.

*

A lehanyatló nap utolsó sugarai a templom egyik erkélyén találják a mortort. Mögüle az egykori vendégszobából léptek zaja hangzik fel egyre közelebből. A léptek tulajdonosa megáll a Pusztító mellett és mellékönyököl a korlátra. Némán szemlélik együtt a nap utolsó sugaraival feketébe temetkező várost. A Pusztító tucatnyi csatát megjárta, sok diadalt aratott, és soha sem vesztett. Érti ez más lesz, itt valami másképp fog történni. Habár teste még fiatalos, lelke egyre vénebb. Egyike azon elitharcosoknak kik még a Vörös kontinensen látták meg a napvilágot. A Birodalomért küzdött az Alapítás első évétől. Harcolt orkokkal, crantaiakkal barbárokkal. Személye már szinte legenda, sok győztes csatája közszájon forog. Vértje, melyet csak a kiválasztott keveseknek hagyatik viselni, vele él, vele mozog, védi őt már évek óta. Sisakja mellette pihen a faragott kőkorláton. Személye mellett már fegyverei köré is legenda szövődik, oldalán kyr kovácsok mesterművű kardja, Kyria lángja egy gyönyörű, háromujnyi széles ezüstsínű penge pihen. Kéz közelben Calowyn csillaga a nehézfejú súlyos halált osztó tollas buzogány. Övében dobótörök sorakoznak példás rendben, méreggel preparálva.

A mellett pihenő alak szinte teljesen eltörlül mellette, jó egy fejnyivel alacsonyabb, vállalai sem oly szélesek. Ezüstsín mellvértjén megcsillan a nap utolsó sugara. Hátára szíjazva pajzsa, oldalán kardja pihen. Borostás arca, vérekes szemei az utóbbi idők kevés pihenéséről adnak számot. Megköszörülő torkát és a kyr mélykék szemébe néz.

- Az ork horda gyorsabb, mint gondolnánk. Három felderítőnk nem ért vissza.- azzal az övében lógó tarisznyából előhúzza három véres medált, rajtuk a védősereg kilencágú koronát ábrázoló jelképével. – A horda közel ötszáz főt számol és velük tart jó, pár lázadó is. – folytatja ugyanolyan hangnemben. A Pusztító kérdően néz a medálokra és felhúzza szemöldökét.
- Ezt ki hozta vissza? Kitől tudod mindezt? – A kapitány szólásra nyitja száját de a mögötte felcsendülő hang beléfolytja a szót.
- Én hoztam vissza. Én láttam mindezt. – habár a szavak kristálytiszt kyr nyelven hangzanak el, mégis mintha valami lágy dallam járná át őket. A Pusztító higgadtan fordul meg. Szembe vele egy csuklyás köpenybe burkolózó alak áll egykedvűen.
- Ki vagy? - kérdi.
- Ellenséged ellensége. Hogy jóbarát avagy ellenség azt dönts el te magad. – azzal egy mozdulattal hátraveti csuklyáját. A kőszá szélvullatok meglíbbentik ezüst haját, a kéken derengő holdfény kirajzolja kecses arcélét, vágott szemeit, hosszúkás fülét. Egy elf.
- Maltha-Ri Tylen a harmadik sereg hetedik Pusztító alakulatának kapitánya.- mondja, közelebb lép, kezét nyújt.
- Rannien Siey, a Kóborlók vezére. - és megszorítja felé nyújtott kezét. – Tíz harcosommal járjuk a végeket és ott csapunk le az yrchekekre ahol tudunk. Mi találtunk rá három emberetekre egy fához kötözve. Tudjuk, hogy ide tartanak. Felajánlom tíz pengénket, és tíz fujunkat a város védelmére.
- Segítségüket köszönöm de még így is kevesen vagyunk. Huszonhét Pusztító, tíz elf,...
- Kapitány - fordult a másik kyr felé – hány légiósodra számíthatunk?
- Hát így felderítők nélkül ugyebár khm, harminc... nem is, hanem inkább harmincegy. Meg van még hét szolga az épületben

és természetesen az anyr.

- Akkor is csupán hatvanhét harcos és két varázstudó. Elenyészően kevés ennyi yrch ellen. - rázza meg a fejét az elf.
- Holnap hajnalhasadtakor megbeszéljük a védelmet. – a mortar elindul kifelé. Az ajtóból a vállá felet még visszaszólt. - Nem győzni jöttünk...

*

- Az yrchek legkésőbb a vörös hold nyugtakor elérik a külső falat. - jelenti Rannien egyik erdőjárója.
- Shyen-quarrum hatalmas területen fekszik. Nem biztos, hogy egyből idejönnek. Van elég fosztogatnivaló a többi épületben is. – tűnődik hangosan az egyik tíznagy.
- Ugyan már Tyrin, te is tudod miért pont ide jönnek. Mi kellünk nekik. Nem akarnak túlélőket. Csak romokat, halált. ... – a mortar öles léptekkel járkal le föl a szobában, míg végül visszatér az asztalhoz. Az asztalon Weila szent templomvárosának, Shyen-quarrumnak fényből szőtt arányosan kisebb képe vibrál. Rábök bizonyos helyekre.
- Ide, ide és ide küldd ki harcosaidat hármásával őrségbe Rannien. Mindenki más teljes erővel álljon neki a rakodásnak. Nincs veszteni való időnk. – az elf biccent és saját nyelvén utasításokat oszt.

*

- Az orkok elérték a külső falat! Mindjárt itt vannak!- üvölti futtában az egyik kyr légiós. A teremben tartózkodók összenéznek és leteszik a kezükben tartott tárgyakat. Habár teljes odaadással dolgoztak a munka alig háromnegyedével készültek el.
- Nyissuk meg a Kaput és menjünk. – veti fel a javaslatot a katonák parancsnoka.
- Nem kell elsietni - rázza meg a fejét a mortar. – még van időnk. Két óra múlva újra elgondolkodok rajta. Addig is mindenki tartsa a keze ügyébe a fegyverét és munkára fel!

A két óra leteltével az összegyűjtött fóliánsok, könyvek, tekercsek, kristályok ládába pakolva pihentek a templom közepén. Nem az összes de a java már itt van. Az anyr is megérti, itt az idő, mennie kell. Ryen-Sha Athard szétvetett karokkal áll a ládák előtt és ősi, hatalommal teli szavakat küld az ég felé. A tér hullámai fodrot vetnek, ahogy a Kapu megnyílik. A Kapu felszíne megremeg, és alakok kezdenek el átözoñleni. Egy tucat orknak és két feketecsuhás izzó szemű lázadónak sikerül bejutnia mire a Kapu bezárult. A kyr katonák ledöbben állnak egy helyen, de a Pusztítók a legjobbak legjobbjai egyből reagálnak.

- Pusztítók rohamra! - a kiáltás hosszasan visszhangzik a boltívek között. Az orkok jóformán fel sem fogják mi történik az íjászok máris útjára indítják vesszeiket. Öt húr pendül halkan, öt vessző siklik ki hangtalan, öt vessző talál célba, öt ork hanyatlik átlőtt fejjel a padlóra. A Pusztító ék roham a tetőpontra hág; pillanatnyi habozás nélkül rohannak neki az orkoknak, kardjaik csapása alatt sorra hullnak el. Újabb halk pendülések ezúttal több, a karzaton kifelé örködő elfek immáron befelé irányítják vesszeiket. A megmaradt két orkot több vessző járja át, de a két feketecsuhás auráját elérve hamuvá porladnak. Az ék félfordulatot vesz a cél immáron a lázadók. Azok közben nem tétlenkednek szavaik nyomán izzó tűzgolyóbis materializálódik. A Hatalmas sem pihen szavai hatására újabb Kapu nyílik immáron nem az elsődleges anyagi síkra, hanem a belső síkok egyikére. A Kapuból hatalmas majd három láb magas vízelementál lép ki. Kezében roppant jégpallosát forgatva indul a lázadók felé. Azok felismerve a veszélyt felé fordulnak, ujjaitat sistersgő tűszikrák hagyják el, de ártalmatlanul csapódnak az elementálba - csupán apró gőzpamacsokat szabadítanak fel testéből. Az megemeli pallosát és egyetlen suhintással deréktól vállig kettészeli az egyiket. A földre hulló torzókon a kard jeges érintése kezd felengedni, apró tócsává gyűlik. Társa látva kilátástalan helyzetét minden erejét beleadja egy utolsó varázslatába; teste felfúvódik majd hatalmas robbanásban enyészik el. A robbanás nem kímél senkit és semmit; az elementál ekkora csapásnak már nem tud ellenállni, forró gőzzé párolog. Az ork testek hamuvá porladnak. A robbanás utáni párából a Pusztító ék bontakozik ki egyetlen karcolás nélkül. Maltha-Ri és két tíznagy páncélján eddig nem látott magmaszín rúnák izzanak fel. A ládákra vésett varázsjelek megtették hatásukat, csak a felszínük pörkölődött meg tartalmuk sértetlen maradt.

- Ez mi volt!? – ordítja a mortar a kérdést a Hatalmasnak.

- Nagyobb hatalmuk van, mint sejtettük. Bármely térmágiát a hatásuk alá tudnak vonni. Innen Kapuval jóideig nem megyünk el. Készüljünk a védelemre.

- Neeeeem! Fussunk innen! Az orkok senkit sem kímélnek! Meneküljünk! – ordítja az egyik légós és kifelé rohan. A mortar megcsóválja a fejét, és egyetlen ütéssel lecsapja.

- Hitványkorcsok! Légió szégyenei! – ordítja egyenként a katonák szemébe nézve - Ti kyrek vagytok! Életeteket és véretekét ajánlottátok fel a város védelmére! Most elmúlt a szavak ideje, most bizonyítani kell! Harcosok vagytok! Feladatotok: megvédeni Shyen-quarrumot az ork hordától! Nincs visszaút, csak előre! - kis hatásszünet után folytatja - A templom jól védhető. Az íjászok felmennek a balkonokra szobákba, és onnan fedeznek minket. A ti feladatotok a főkapu védelme. Pusztítók, - fordul az emberei felé – felállunk hét ékbe. Három középen, kettő baloldalt, kettő jobboldalt. Lesöpörjük őket. – hangos csörrenés amint elhajítja kardhüvelyét.- erre már nem lesz szükség. - újabb zörögések ahogy emberei is követik példáját.

*

- Látom őket! – harsan fel az egyik balkonnól a kiáltás. Az egyik elf íjász kinyújtott kézzel mutat a pár mérfölddel arrébb ágaskodó tőtorony felé. – Ott az előőrs! Harmincnyolc ork, négy lázadó!

- Rendben! Amint lőtávolságra érnek jöhetnek az íjászok! – kiált vissza a mortor. Körbenéz emberein. A sisakrostélyokon átvillanó szemek harci kedvűről tesznek tanúbizonyságot. Mindenki kezében szorítja pengéjét, s a távolba kémlel.

Pár perc múlva felbukkannak az első orkok. Megállnak, vartyognak valamit istentelen nyelvükön, bizonyára megtárgyalják, hogy huszonegy harcos a kapuban nem ellenfél nekik. A kis haditanács után fegyvereket lóbálva indulnak rohamra. A mortor elmosolyodik, megrázza a fejét és leengedi kezét. Az íjászok kilépnek a fedezékből és surrogva útjára bocsájtják a vesszeiket. Az első két sorban rohanó orkok mintegy varázstsítésre azonnal összesznek. Mögöttük haladó társaik botladozva lépik át tetemeiket. A Pusztító ékek, háromfős alakulatok, rohamra indulnak ellenük. Az orkok között arat a halál. Szétszaggató koponyák, hörgő tetemek, fejetlen torzók mutatják a Pusztító útját. Az íjászok második sorozata sem várta magára, a vesszők kiiktatják mind a négy lázadót. A harc pillanatok alatt elcsendesedik. Az összes támadót megölték, a kyrek csupán egy-két felszíni sebet kapnak.

A katonák visszavonulnak az árkádsor hűvösébe pihenni, fent a balkonon is csak egy-egy elf kémleli a látóhatárt. Maltha-Ri újabb parancsokat ad ki, a megváltozott felálláshoz. A eligazítás végével a katonák teendőjükhöz látnak, eltorlaszolják főkaput, kiékelik és lezárják a mellékbejáratokat. Alig egy fertályóra telik el a soros őr jelez; közelednek.

Az ablakokból figyelik ahogy az ostromló sereg szennyes, árként veszi körbe a katedrális. Mindenfelé habzó szájú hangosan üvöltő orkok, kezükben silány fegyvereik. Három nyíllövésnyire a lázadók sátra emelkedik fel lassacskán az egyik dombon. Fertályóra elteltével már az elé tűzött kopja tetején csattogó zászló hirdeti Orwellát, a Kitaszított dicsőségét. A papnők megbeszélik a tervet, majd arcukon fölényes mosollyal rohamra küldik a sereget. Az orkok hangos dübörgéssel indulnak rohamra. A sívító nyílvevők kénytelenül szedik áldozataikat, de kidőlő ork helyére újabb áll és folytatja a rohamot. Létrák nélkül csupasz kezeikkel másszák meg a falakat, mancsuk szorítása alatt porrá törnek a faragott stukkók, angyalszobrok, körözsák. Az első hullám már lassan félúton jár, mikor lángtenger sűvít végig a falon. Az orkok mint ősszel a legyek potyognak le nemritkán, tízlábnyi magasságból. A második hullám szerencsésebb, az első már a balkonokon küzdenek. Egyelőre még csak próbálkoznak, de rengetegen vannak. A legfelső erkélyen zöldes izzás támad, majd megjelenik a forrása; Tyrin on-Lylmer Weila anyrja. Kezeit az ég felé emeli, majd kántálni kezd; a zöld fény megsűrűsödik, kétfelé válik, egyúttal két arkangyal bontakozik ki. Testüket smaragdszín vért fedi, arcukat csuklya takarja, kezükben roppant mágiával átitott pallost forgatnak, szárnyaik vakító fényességet ontanak. Kérdés nélkül elindulnak a lent várakozó orkokra. Az orkok sem restek, körísa lándzsáik surrogva szelik át a teret, majd hullnak le csengve a vértről. A két arkangyal lassacskán eléri a földet, és néma pusztításba kezd. Az orwellánus papnők sem hagyhatják mindezt szó nélkül, hosszas imájuk után a csata sűrűjében az Istennő két szolgája bontakozik ki. Jól megtermettek, csaknem három méter magasak, fejük tekergőző kígyó, négy kezükben hatalmas csatabárdokat forgatnak, testüket minden hajlatban pikkelyek védik, szemük rőtörös izzással ég. Ők a Kígyóurak, Orwellát küldöttei. Azonnal elindulnak az arkangyalok felé, lépteik nyomán kiszikkad a fű, elhálnak az állatok. Az útjukba kerülő orkokon áttaposnak. A két arkangyal messzire hajítja utolsó ellenfelét, majd elindulnak a Kígyóurak felé. Az orkok kört formálva figyelik a nem, mindennapinak ígérkező küzdelmet. A két arkangyal levegőbe emelkedik, és villámsebesen csapnak le a Kígyóurakra. Azok megvetik lábukat és felkészülnek a rohamra. Egyiküket elsodorja az égből alábukó test, másikuk sikeresen feltartóztatja. A pengék összezsapnák; szem számára követhetetlenül gyorsan cikáznak rést keresve a másik védelmén. Az egyik arkangyal hibát vét; ellenfele nem áttallik kihasználni, a lecsapó csatabárd elválasztja a fejet a törzstől. A kyrek felszisszennek, az orkok diadalmasan felordítanak. Az erőviszonyok pillanatnyi megváltozásához igazodva a megmaradt arkangyal rövide zárja a távolságot a Kígyóúrral és pengéjét mélyen belémeríti, majd egy iszonyatos vágással felfelé kettészeli a törzset, de a penge nem áll meg, lendül hátra megakasztva a rá csapó bárd erejét, az arkangyal pördül, forog pengéje cikázik. Az orwellánus papnő elunva a szórakozást, rúnákat ír a levegőbe. A földből agyagkígyók nyúlnak ki, szorítják le az arkangyalt. A Kígyóúr büszkén felszegi fejét kiölti villás nyelvét, és lecsap. Csatabárdjai azonban csupán földbe mélyednek tízhüvelyknyire. Az arkangyal mögötte materializálódik a semmiből és támad, a kígyópikkelyek nem képesek felfogni az ütés erejét, beszakadnak. A kard csontokat tör, izmokat szaggat. A Kígyóúr a földre zuhan társa mellé és lassacskán kifakul a valóságból. Az arkangyal felnéz a balkonra, tiszteleg pengéjével, az orkok sűrűjébe veti magát. Tucatszám végez velük majd a tömeg lassacskán legyűri. Az orkok újra a templom felé fordulnak, pillantásaik semmi jót sem ígérnek. Az újabb roham ezúttal mindent elsöpör erejű, a Pusztító is alig bírják feltartani őket.

A csata hevében senki sem figyel fel az apró szürke kígyóra, amely a fal kiszögellésein kezd el felfelé tekergőzni. Egyre feljebb jut, majd eléri a legfelsőbb balkont. Az anyr épp fordulna vissza, mikor apró harapást érez a bokája felett. Lenéz elszedül, nekitámaszkodik az alacsony korlátnak, feje elnehezül, majd átbukik rajta és lezuhan. A kyrek torkából egyöntetűen tör fel a gyászos üvöltés. A lezuhanó testet pillanatok alatt ellepik az orkok. Néhány perc múlva az anyr feje már egy kopjára tűzve pihen az orwellánus zászló előtt.

A domb tetején feltűnik egy ostromszerszám, tíz lépés hosszú, négy széles, tetejét vizes állatbőrökkel fedték be. Az íjászok vesszei hatástalanok, a Hatalmas energiái pedig kimerülőfélben vannak. A szerkezet lassanként eléri a templom kapuját és az alatta rejtőző kígyófejben végződő faltörő hatalmasat csattan a kapun. A mortor átcsoportosítja az erőket, az elfeket és tízegynéhány katonát a balkonokon hagy, míg a Pusztító lerohannak a templomba. Hiába minden sietség, mire leérnek a kapu kétfényrnyi vastag deszkáin már emberrnyi hasadékok leledzenek. A hasadékokon az orkok tömegével ömlenek befelé. A fölálló ékek szorítják vissza őket de, kevesen vannak. Az elfek most már a karzatról lövik a beözönlő orkokat.

Kívül pár könnyű felszerelésű ork újra a falon mászik felfelé. Elérik az üresen árválkodó balkonokat, majd behatolnak. A

szobákba hátrahagyott pár örnekes esélye sincs; elsöprik őket. A karzaton tüzelő íjászok közül felbukik egy, aztán még egy és még egy, mindegyikük hátából dobóballták kandikálnak kifelé. Az elfek megfordulnak, és útjára engedik vesseiket, de már csak hárman láthatják a földre hanyatló orkokat.

Rannien leparancsolja harcosait a karzatról. Lenn már jónéhány Pusztító haldokolva fekszi a földön. A Hatalmas energiái lassanként visszatérnek, lehunyja szemét, s hosszú-hosszú meditációba kezd. A mortar megismeri a varázst, a mentál-fonál pillanatok alatt továbbítja parancsát. A varázslat vége előtt egy szemvillanással az ékek a falhoz iramodnak. A Hatalmas felszabadította testében rejlő energiáit, ami egy tizenöt-húsz láb széles, lángtengerként söpör végig, nem kegyelmezve sem, élőknek sem holtaknak. A láng továbbfolyik az orkok koromfoltjain, szétszabdálja az amúgy is romos kaput, és szinte teljesen letarolja kint várakozó orkokat. A lángtenger lendülete alig pár méterrel az orwellánusok sátra előtt török meg. A Pusztítók hihetetlenkedve nézik a hatalmas rombolást majd Ryen-Sha Athardra téved tekintetük. A percekkel ezelőtt még fiatal életerős Hatalmas most hörgő emberi roncsként halódik a hideg márványpadlón. A varázslat kiszívta minden energiáját, lelke lassan elindul a Kárpiton túlra.

Az a néhány túlélő ork fejvesztve menekül, de az orwellánusok mágiája visszafordítja őket. A papnők tudják, immár nincs a túloldalon ellenfél, aki mágiával árthat nekik. Maltha-Ri számba veszi a veszteségeket, huszonhat katonájából csupán hét él közülük két íjász. A Pusztítók ismét rászolgáltak hírnevükre az a huszonhat harcos másfélszáz ellenséggel végzett ezidáig.

A mortar az elfekhez fordul újabb haditervével. Rannien nehéz szívvel ugyan de beleegyezik, és két megmaradt társával elindul az egyik mellékajtó felé. A Pusztítókon kívül az összes többi kyr katona halottan hever. A kapitány felállítja az éket, és kivonulnak a kapuba. Az orwellánus papnők mosolyogva figyelik a megmaradt Pusztítókat. Az orkok még így is tízszeres túlerőben vannak. De vajon miért nem támadnak? A válasza nem sokat kell várniuk, amikor a bokorból kicsapó sólyomtollas nyílveszők három papnő fejében állapodnak meg. A második sorozat már csak két áldozatot szed, viszont a cserjét lánggyűrűk fogják közé. Két elf zuhan ki koromfeketére pörkölődve. Az egyik papnő arcán mosoly gúnyos mosoly dereng fel, amit egy zizegve szálló nyílvesző torzít halálos grimasszá. A főpapnő megfordul és szembenéz az ezüstszőrű hajú elffel. A szél meglebegeti éjsötét haját, végigsimítja oldalán a barnás-zöldes pikkelyvétet. Vörvörös ajkait pár szó hagyja el ami hatására a nyakában derengő kígyószív vörösen felizzik. Az elf nyúlna a következő vesszőért, de a mágia bevégzi áldatlan feladatát. Bőre hihetetlen sebességgel ráncosodni kezd, fogai meglazulnak, majd kihullnak, haja őszbe fordul. Kezéből kiesik az íj, térdre rogy, és a papnő tekintetbe fúrja szemét. A nő arcán ironikus mosoly dereng fel, majd egy apró kézmozdulatára a varázs elszakítja a lelket a testhez kötő fonalat.

Az orkok vérükben dübörgő ritmusnak engedelmeskedve rohamra indulnak. A Pusztítók megvetik lábukat és feltartják őket. Az első sorban rohamozókat nyilak és mérgezett dobópengék hada várja. Az orkok egymás után hullanak el. Maltha-Ri az ék csúcsán osztja a halált, minden orkra csupán egyetlen csapást pazarol. Kyria Lángja törzseket szúr át, fejeket metsz le, vérteteket vág át, Calowyn Csillaga mellkasokat és fejeket zúz szét. A vért állja a sarat ezidáig kevés csapásnak jutott át rajta. Az orkok lendület lassan megtörik, de a Pusztítók közül újabbak hullanak ki.

Végül tizenkét ork néz farkasszemet a két utolsónak maradt Pusztítóval. Ők ketten Maltha-Ri Tylen és Tyrin-Sha Awaad egymásnak vetik hátukat és így osztják a halált. Tizenkét ork, tíz, hét, öt, amikor megtörténik a hiba és az egyik ork csatabárdja kettéhasítja Tyrin sisakját. Tyrin teste földre koppan, Maltha-Ri megérzi a változást, buzogányát kurta íven röpti egyik ellenfele fejének, majd kardját két kézre kapva, feje felett pörgetve kezdi el osztani az áldást. Az orkok tekintetében megértés szikrája villan fel, megértik itt már ők a vesztesek. Sorsuk nem várat magára a Kyria Lángja egymás után végez velük. Egyszer csak az utolsó ork feje s élettelenül koppan a földön. A mortar leengedi a kardját és körbenéz, immár nem csak néz, hanem lát is. Látja a mindenfelé heverő hullákat, bajtársait és ellenségeit. Viszont nem látja a mellette feltűnő papnőt. A nő kezei rúnákat írnak a levegőbe, majd a nyers energia egészen a holttestekkel tarkított márványlépcsőig löki a mortar amúgy is sebekkel ékesített testét. Sisakja fájdalmasan csattan a hideg kőhöz. A papnő lassú kimért léptekkel közeledik. Pár lépésnyire megáll tőle.

- Bátran küzdöttél, harcos, de végül te is elbuknál, mint ahogy el fog bukni egész Kyria. Egy új világ fog megszületni a hamvain.

- Kyria örök -válaszolja rekedten a Pusztító, és az egyik oszlop felé kezd hátra húzózkodni, egyik társa holttestéhez.

- Ugyan már, hisz te is látod, hogy mi lett belőle. - int körbe kezével- Már szinte győztünk, városaitok leromboljuk, népedet rabszolgaságra hajtjuk. Mielőtt végeznék veled, kíváncsi vagyok arra, aki ilyen sok gondot okozott nekünk. Ki vagy?

- Maltha-Ri Tylen a harmadik sereg Pusztító különítményének parancsnoka. - hörgi rekedten. A papnő elmosolyodik.

- Az a híres Pusztító? Hát bizony rászolgáltál a hírn... -és hihetetlenkedve néz az oszlop takarásából előbukkanó duplavájatú számszerűre. A Pusztító arca fájdalmas grimaszba rándul a sisak alatt, és meghúzza a ravaszt. A rövid tolatlan acélhegyű vessző a papnő mellkasában állapodik meg. Az mintha nem is értené, először a hasára mered, majd fölpillant, egyenesen a szemébe cikázó vesszőre. Sötétség.

- Én megmondtam, Kyria örök - veti oda kurtán a holttestnek.

Dúsan zöldellő ligetek, árnyat adó tölgyek, hosszasan kanyargó ösvények, vidáman csörgedező patakok. A fák egyhangú zöldjét több helyen megtörő többtucat láb magas márványfehér zikkuratok, alacsony szélesen elterülő kolostorok; ez volt valaha Shyen-quarrum, Weila szent templomvárosa.

A két nap múlva Kapun keresztül érkező, válogatott Pusztító alakulat, felperzselt ligeteket, kifosztott templomokat, harminchat rituális sírhelyet és egyetlen túlélő Pusztítót talált.

A sereg vezére, Morgena anyrja, egy később elhangzott beszélgetés során jellemezte legjobban helyzetet; *Shyen-quarrum nem győztünk csak pusztítottunk...*

